

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Til hr. Holger K. Nielsen: SF og Det Konservative Folkeparti bliver jo nok aldrig enige om NATO.

Spørgsmålet til mig lød: Skal man nu bevise, at NATO har en rolle at spille i fremtiden?

NATO har her vist, at NATO har en rolle at spille i fremtiden. NATO's rolle har her været at beskytte et mindretal – eller faktisk i Kosovo et flertal imod at blive tyranniseret af et mindretal – og at beskytte menneskerettighederne.

Det er så alvorligt, at Sikkerhedsrådet jo faktisk her i september var dybt bekymret over den hastige forringelse af den humanitære situation i Kosovo og alarmeret over den truende humanitære katastrofe, og Sikkerhedsrådet understregede behovet for at forhindre denne katastrofe. Og det bekræftede, at forringelsen af situationen i Kosovo betød en trussel mod freden og sikkerheden i regionen. Det var, hvad Sikkerhedsrådet skrev i september. Og det er altså kun NATO, der har været i stand til at prøve at sikre, at denne humanitære katastrofe ikke ender med den totale udslættelse af kosovoalbanoerne.

Jeg ved godt, hvad der er sket. Jeg ved godt, at der har været en fordrivelse, som man ikke havde forestillet sig at de ville lave. Men hvem andre kan få dem tilbage igen? Det er det, der er mit synspunkt. Der er ikke andre i dag, som har militær til at bringe dem tilbage, og den udslættelse, der er i gang, var jo under alle omstændigheder forberedt af Milosevic, og kun NATO ville kunne stoppe det.

Det er klart, at det ikke må blokere for en politisk aftale. Det er jo det med stokken og guleroden. Og derfor har vi jo foreslået, at man siger, at de kan få selvstyre nu, hr. Milosevic, hvis der stoppes nu, og hvis ikke der stoppes nu, så bliver det uafhængighed ved næste stoppested.

Om NATO kan få en troværdig rolle at spille? Ja, det kan NATO, og det kan Rusland også. Rusland kan få en rolle at spille ligesom i Bosnien, hvor SFOR jo både består af NATO-styrker og af russisk tilstedeværelse. Det er det, der vil være det bedste, man kan få til beskyttelse af kosovanerne i sidste omgang.

Tom Behnke (FP):

Jeg vil gerne have lov til at kvittere for, at udenrigsministeren og dermed regeringen vil se po-

sitivt på Fremskridtspartiets forslag om, at man etablerer et egentligt hospitalsskib.

Jeg kunne også forstå på udenrigsministeren, at man ikke har modtaget nogen anmodning fra UNHCR. Nej, men man behøver ikke altid at sidde og vente på at få en anmodning. Man kunne jo tilbyde at gøre det, og så kunne det jo være, at UNHCR sagde: Det er vel nok en god idé, det vil vi gerne have lov til at tage imod.

Så er jeg også glad for, at udenrigsministeren her fra Folketingets talerstol præciserede, at hverken NATO eller regeringen har planer om, at der skal indsættes landtropper og føres en egentlig landbaseret krig. Jeg er glad for det ud fra, at ministeren efterfølgende sagde, at det, der er tale om i øjeblikket, er, at man har forberedt en implementeringsstyrke på 28.000 mand, som står klar til at gå ind i det øjeblik, hvor det kan lade sig gøre at gå ind, en implementeringsstyrke, som vel at mærke først skal sættes ind i det øjeblik, Milosevic har kapituleret. Og jeg håber, at det meget snart kan ske.

Dermed er Fremskridtspartiets holdninger og politik på det her område helt og fuldt overensstemmende med den politik, som regeringen og NATO fører i denne sag.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg har ikke beskyldt hr. Søren Søndergaard og hr. Holger K. Nielsen for at gå Milosevics ærinde. Det har jeg ikke sagt, og det har jeg ikke ment.

Hvad jeg gjorde gældende var, at jeg synes, at man på spørgsmålet om forhandlingsmulighederne var for tilbøjelig til at låne ører til, hvad serberne har sagt, i stedet for måske også at tro lidt mere på, hvad vi andre har af opfattelser på det punkt: at forhandlingsmulighederne var udtømte, og at serberne i de faser, vi gik igennem i Frankrig, ikke forhandlede seriøst. Havde der været yderligere forhandlingsmuligheder, er jeg personligt overbevist om, at så ville NATO-landene selvfølgelig have udnyttet dem. Der var intense forsøg på at komme videre ad forhandlingsvejen, det var ikke muligt.

På ét punkt vil jeg gerne erklære min absolutte enighed med hr. Søren Søndergaard, og det er, at vi ikke skal skabe os et palæstinensisk problem i Europa. Det ville være den virkelige tragedie i sagen. Det er det, vi skal undgå, og det er jo derfor, at målet med den internationale indsats fra EU, fra NATO, fra FN's generalsekretær er, at de flygtninge, der blev fordrevet